

apăsare secură a apărut în cadrul cărților
împreună cu un nou CUVIN
împreună cu un nou CUVIN

STEPHEN KING

INSTITUTUL

Traducere din limba engleză de
Ruxandra Toma

ISBN 978-606-580-030-8

ARMADA

© ARMADA, 2020

ARMADA este unul dintre cele mai importante editoare românești.

ISBN 978-606-580-030-8

Orice utilizare neautORIZATĂ a acestor cărți
să fie realizată în formă electronică sau oricăruia
altă formă trebuie să fie făcută cu acordul
editurii ARMADA sau a autorului.

ARMADA

ISBN 978-606-580-030-8

Trecuse deja o jumătate de oră de când cursa Delta Air Lines în care se afla Tim Jamieson trebuia să plece din Tampa spre luminile strălucitoare și zgârie-norii din New York, însă avionul încă nu ieșise pe pistă. Când în cabina pasagerilor își făcuse apariția un reprezentant al companiei Delta și o blondă având atârnată la gât o legitimație ce atesta că face parte din serviciul de securitate al avionului, din rândul călătorilor înghesuiți la clasa economică se auziră mormăielii indignate, care nu prevădeau nimic bun.

- Vă rog, fiți puțin atenți la mine! strigă tipul de la Delta.

- Cât mai durează până decolăm? îl întrebă cineva. Pe bune, fără să ne duceți cu zăhărelul!

- Veți decola în curând, iar domnul comandant dorește să vă asigure că veți ajunge aproximativ la ora stabilită, însă trebuie să mai urce la bord un agent federal, așa că este nevoie ca unul dintre dumneavoastră să-i cedeze locul.

Un geamăt colectiv umplu cabina, iar Tim observă că unii dintre pasageri își scot telefoanele ca să le aibă la îndemână. Mai fuseseră probleme în situații de genul acesta.

- Delta Air Lines va oferi un bilet gratuit spre New York la următoarea cursă, adică la cea de mâine-dimineață, la ora 6:45...

Alt geamăt prelung. Cineva spuse:

- Mai bine mă împuști!

Fără să se descurajeze, funcționarul continuă:

- Veți primi și un voucher la hotel pentru noaptea aceasta, plus patru sute de dolari. Hai, oameni buni, e o afacere rentabilă! Cine se oferă?

Nimeni. Blonda de la securitate tăcea și studia cabina arhiplină cu ochi pătrunzători, dar parcă fără viață.

- Opt sute, supralicită tipul de la Delta. Plus voucherul de la hotel și biletul gratuit.

- Åsta vorbește ca la un concurs TV, mărâi un bărbat din rândul de scaune din fața lui Tim.

Tot niciun doritor.

- O mie patru sute?

Nici acum. Lui Tim situația i se părea interesantă, dar nu surprinzătoare. Și nu doar din cauză că trebuia să te trezești înaintea lui Dumnezeu ca să ajungi la o cursă cu decolarea la șase patruzeci și cinci. Clasa economic era ocupată în mare parte de familii care se întorceau acasă după ce vizitaseră diferitele atracții turistice ale Floridei, cupluri cam prea bronzate și indivizi mătăhăloși, cu mutre rumene și iritate, ale căror treburi în Big Apple¹ probabil că valorau mai mult decât o mie patru sute de dolari.

Acum se auzi vocea unui pasager din ultimul rând.

- Pune la bătaie și un Mustang decapotabil, și un sejur în Aruba pentru două persoane, și îți dăm locurile noastre!

Acest comentariu acid provocă râsete. Însă deloc prietenoase. Funcționarul de la poarta de îmbarcare se uită la blonda cu legitimație; dar degeaba se aștepta la vreun ajutor din partea ei. Femeia continua să studieze impasibilă pasagerii, aşa că ofta și mări miza:

- O mie șase sute.

Lui Tim Jamieson îi veni brusc să coboare naibii din avionul ăla și să facă autostopul spre nord. Chiar dacă ideea asta aiurita nu-i mai trecuse prin minte până atunci, își imagină lesne că o

putea face. Uite-l acolo, pe Autostrada 301, undeva, în mijlocul Comitatului Hernando, cu degetul mare îndreptat în direcția în care voia să meargă. Cald, tare Cald aerul, și plin de musculițe; mai era acolo un panou cu o reclamă pentru un oarecare avocat cu experiență în accidente minore, iar „Take It on the Run“¹ urla de la casetofonul pus pe treapta din beton a unei rulote din apropiere, unde un individ în maiou își spăla mașina. În cele din urmă, avea să apară un fermier care să-l ducă la destinație, în camioneta lui cu remorca din scânduri plină cu pepeni verzi și un magnet cu chipul lui Iisus pe bord. Însă cea mai bună parte a acestei afaceri nu ar fi fost banii din buzunar. Cea mai bună parte ar fi fost că s-ar fi aflat acolo, singur-singurel, departe de cutia astă de sardele, cu toate mirosurile ei conflictuale de parfum, transpirație și fixativ.

Iar a doua cea mai bună parte ar fi fost că ar fi reușit să stoarcă câțiva dolari de la guvern.

Se ridică să-l vadă toată lumea, chiar dacă avea o înălțime absolut obișnuită (în jur de un metru optzeci), își împinse ochelarii spre baza nasului și ridică mâna.

- Două mii plus banii pe bilet și vă dau locul meu, domnule.

2

În realitate, voucherul era pentru un hotel jegos, situat la capătul pistei de aterizare a Aeroportului Tampa International, pistă folosită la greu. Tim adormi în zgomot asurzitor de avioane, se trezi în zgomot asurzitor de avioane și coborî la bufetul de mic dejun inclus în voucher, de unde își luă un ou fierb tare și două clătite ca din cauciuc. Le mâncă totuși cu mare poftă, deși numai delicatește nu se poate spune că erau, apoi se întoarse în cameră și așteptă acolo să se facă ora nouă, când se deschideau băncile.

Da, erau niște bani picăti din cer, și nu întâmpină nicio problemă atunci când îi ceru, pentru că banca fusese informată, iar

¹ Cântec al trupei rock Speedwagon, din 1981 (n. tr.).

cecul aprobat în prealabil. Foarte bine, pentru că nu avea niciun chef să aştepte în mizeria aia de hotel până când se rezolva cu toate formalitățile. Își luă cei două mii în bancnote de cincizeci și douăzeci, pe care le îndesă în buzunarul stâng din față. Apoi își recuperă geanta de voiaj de la agentul de pază al băncii și chemă un Uber care să-l ducă până în Ellenton. Odată ajuns acolo, plăti cursa, merse pe jos până la primul indicator cu 301-N și ridică degetul mare de la mâna. După cincisprezece minute îl luă un bătrân, cu o șapcă de baseball pe cap. Remorca de la camioneta lui nu era din scânduri și nici plină cu pepeni nu era, dar, în rest, semăna destul de mult cu ce-și imaginase Tim cu o seară în urmă.

– Încotro, amice? îl întrebă bătrânul.

– Păi, la un moment dat, sper să ajung la New York, răspunse el.

Bătrânul scuipă pe geam o cantitate impresionantă de salivă amestecată cu resturi de tutun.

– Zi-mi și mie, de ce ar vrea să se ducă acolo un om zdravăn la cap?

Pronunțând *strafă̄n-la-pap*.

– Habar n-am, spuse Tim.

Deși avea foarte mare habar: un fost coleg de serviciu îi zisese că în New York erau o mulțime de posturi libere pentru agenți de pază, unele dintre acestea la niște companii care i-ar fi apreciat experiența și pe care nu le-ar fi interesat toată tâmpenia aia încâlcită din cauza căreia își distrusese el cariera de polițist în Florida.

– Sper să ajung până diseară în Georgia. Poate acolo o să-mi placă mai mult.

– Că bine zici! exclamă bătrânul. E bine în Georgia, mai ales dacă-ți plac piersicile. Mie-mi dau pântecariță. Nu te superi dacă pun niște muzică, nu?

– Deloc.

– Da' să știi că o dau tare. Mi-s cam fudul de urechi.

– Bine că am găsit o ocazie, nu contează condițiile.

A fost Waylon Jennings¹, nu Speedwagon, dar Tim nu s-a supărat. După Waylon au urmat Shooter Jennings și Marty Stuart². Cei doi bărbați – unul mai vârstnic și celălalt mai Tânăr – din camioneta Dodge Ram, stropită cu noroi, se bucurau de muzică și se uitau la șoseaua din fața lor. După o sută zece kilometri, bătrânul a tras pe dreapta, l-a salutat pe Tim și i-a urat o zi faină.

Tim nu a ajuns în Georgia în seara aceea, pe care și-a petrecut-o într-un alt motel soios, de lângă un chioșc de la marginea autostrăzii, unde se vindea doar suc de portocale, dar a ajuns în ziua următoare. În localitatea Brunswick (unde se inventase o anume tocana extrem de gustoasă) a lucrat vreme de două săptămâni într-o fabrică de reciclare a deșeurilor. A fost ceva spontan, cum spontană fusese și hotărârea de a renunța la locul din avionul Delta. Nu-i trebuiau banii ăia, dar avea nevoie de timp. Se afla într-o etapă de tranziție, iar tranziția nu se petrece peste noapte. Plus că acolo era și o popicărie, chiar lângă un fast-food din lanțul Denny's. Greu să reziști unei asemenea combinații.

3

Cu banii de la fabrica de reciclare puși bine lângă suma neașteptată, căpătată de la compania aeriană, Tim stătea pe bordura autostrăzii 95 Nord, simțindu-se destul de bogat pentru un vagabond. Stătea acolo, în soare, de mai bine de un ceas, tot gândindu-se să renunțe și să se întoarcă la Denny's ca să bea un pahar cu ceai rece, când lângă el opri un Volvo break. Spatele autoturismului era ticsit de cutii din carton. Femeia vârstnică de la volan deschise geamul din dreapta și se uită la el prin lentilele groase ale ochelarilor.

¹ Waynold Jennings (1937–2002) – chitarist și cântăreț de muzică country (n. tr.).

² Cântăreți rock (n. tr.).

– Nu ești gras, dar ai ceva mușchi pe tine, îi zise ea. Nu ești nici violator și nici psihopat, nu?

– Nu sunt, doamnă, îi răspunse Tim, gândind: „Ce altceva să spune?”

– Normal că zici că nu ești, cum să spui altceva? Mergi până în Carolina de Sud? Mie cam așa mi se pare, dacă mă uit la geanta aia de voiaj.

Claxonând nervos, o mașină trecu în goană pe lângă Volvo și urcă rampa. Bătrâna nici n-o băgă în seamă, continuând să-l fixeze calmă pe Tim.

– Da, doamnă. Vreau să ajung la New York.

– Te duc până în Carolina de Sud, dar vezi că nu intru prea mult în statul ăla ignorant, doar foarte puțin. Asta dacă faci și dumneata ceva pentru mine. O mâna spală pe alta, dacă pricepi ce vreau să zic.

– Și amândouă, obrazul, zâmbi larg Tim.

– N-ai să pui dumneata mâna pe obrazul meu, dar poți să urci.

Și Tim se urcă. Pe doamnă o chema Marjorie Kellerman și se ocupă de biblioteca din Brunswick. Făcea parte și dintr-o organizație care se numea Asociația Bibliotecilor din Sud-Est, care asociație, zicea ea, nu avea absolut niciun chior pentru că „Trump și asociații lui au luat înapoi toți banii. Știa se pricepe la cultură cât se pricepe măgarul la algebră.”

După ce merseseră cam o sută și un pic de kilometri spre nord, dar nu ieșiseră încă din Georgia, femeia opri în localitatea Pooler, în fața unei biblioteci mici și amărăte, ca vai de capul ei. Tim deschise toate cutiile cu cărți și le cără înăuntru. După care scoase din bibliotecă alte douăsprezece cutii pe care le încărcă în Volvo. Marjorie Kellerman îi spuse că acestea trebuiau să ajungă la Biblioteca Publică Yemassee, cam la vreo șaizeci de kilometri mai spre nord, chiar după granița cu statul Carolina de Sud, dar se opriră la puțină vreme după ce trecuseră de orașul Hardeeville. Pe ambele benzi de circulație se îngrămădeau multe mașini și camioane, iar altele veneau repede din urmă.

– Ooof, mă apucă toți dracii atunci când se întâmplă asta! exclamă Marjorie. Și parcă mereu se întâmplă doar în Carolina de Sud, că aici oamenii sunt prea zgârciți ca să-și lătească autostrăzile. Probabil e un accident mai în față și nimeni nu mai poate să înainteze din cauză că nu sunt decât două amărăte de benzi. O să stăm aici jumătate de zi. Renunț la serviciile dumitale, domnule Jamieson. Dacă te grăbești să ajungi undeva, poate că ar fi mai bine să te dai jos, să te întorci până la ieșirea din Hardeeville și să-ți încerci norocul pe Autostrada 17.

– Păi și cine o să care toate cutiile astădui cu cărți?

– Ei, o să găsesc eu alt musculos care să mă ajute, spuse zâmbind bătrâna. Dacă e să-ți zic adevărul, atunci, află că m-am hotărât să-mi asum un risc atunci când te-am văzut cum te coci la soare pe marginea aia de drum.

– Ce să zic... dacă sunteți sigură...

Îl apucase claustrofobia din cauza ambuteajului. De fapt, la fel se simțise și când stătea înghesuit între ceilalți pasageri din clasa economică a cursei Delta.

– Mai rămân, dacă totuși credeți că aveți nevoie de mine. Nu mă grăbesc.

– Sunt sigură, spuse femeia. Mă bucur că te-am cunoscut, domnule Jamieson.

– Asemenea, doamnă Kellerman.

– Ai nevoie de ceva bani? Dacă da, să știi că mă pot lipsi de vreo zece dolari.

Nu pentru prima oară, Tim se simți deopotrivă impresionat și surprins de bunătatea și generozitatea oamenilor obișnuiți, mai cu seamă a acelora care nu se prea lăfăiau în bani. Da, America încă era o țară bună, chiar dacă mulți (uneori și el) nu erau de acord cu asta.

– Nu, nu am nevoie. Vă mulțumesc!

Îi strânse mâna și porni pe jos înapoi, de-a lungul benzii de urgență a Autostrăzii 95, spre ieșirea către Hardeeville. Pentru că în zare nu se vedea nicio mașină venind pe Route 17, merse vreo trei kilometri, până în locul unde se întâlnea cu Drumul Statal

92. Aici era un indicator spre localitatea DuPray. Se făcuse deja târziu, mai era puțin și se însera, aşa că Tim decise să găsească un motel în care să-și petreacă noaptea. Cu siguranță că avea să fie tot unul din seria de stabilimente jigoase, dar celelalte variante – să doarmă sub cerul liber și să-l mânânce de viu țânțarii sau să se adăpostească în şopronul vreunui țăran – erau și mai puțin imbiectoare. Prin urmare, porni către DuPray.

Întâmplările minore sunt cele care declanșează marile evenimente.

4

O oră mai târziu, stătea pe un bolovan de pe marginea drumului, așteptând să treacă un tren de marfă care parcă nu se mai termina. Trenul mergea și el tot spre DuPray, înaintând solemn, cu doar cincizeci de kilometri pe oră: un șir nesfârșit de vagoane de marfă, vagoane-cisternă, platforme (încărcate cu rable, nu cu mașini noi) și tot soiul de alte vagoane-platformă ticsite cu cine știe ce substanțe periculoase care, în eventualitatea unei deraieri, ar fi declanșat un incendiu în pădurile de pini ori ar fi răspândit peste DuPray vaporii toxici, ba chiar fatali. La urmă venea un vagon portocaliu de serviciu, unde un tip în salopetă de lucru stătea tolănit pe un șezlong, cu o carte într-o mână și o țigără în cealaltă. Ridică ochii de la pagina pe care o citea și-i făcu semne prietenoase lui Tim. Tim îi răspunse la fel de prietenos.

Orășelul era la vreo trei kilometri mai încolo, în jurul intersecției formate de Drumul Național 92 (care aici se chama Strada Principală) și alte două străzi. DuPray dădea impresia că reușise cumva să scape de lanțurile de magazine care luaseră cu asalt orașele mai mari. Aici se vedea doar un Western Auto, însă era închis și avea vitrinele întunecate și murdare. Tim observă și o băcănie, o farmacie, o prăvălie unde se vindea câte puțin din orice și vreo două saloane de coafură. Mai erau acolo și un cinematograf (pe fațada căruia era pus un afiș mare pe care scria DE VÂNZARE SAU DE ÎNCHIRIAT), un magazină de piese auto (care se

autointitula DuPray Speed Shop) și un restaurant, care se chama „Birtul lui Bev“. Mai erau trei biserici – una metodistă și două fără confesiune la vedere, dar toate făcând parte din categoria „primiți-l pe Iisus în inimile voastre“. În parcurile din jurul centrului comercial nu erau mai mult de douăzeci de automobile și camioane. Iar trotuarele erau aproape pustii.

După trei străzi și încă o biserică, Tim zări motelul DuPray. Dincolo de el, Strada Principală își relua statutul de Drum Național 92, urmău altă trecere de cale ferată, un depou și un rând de acoperișuri metalice, care luceau în soare. După ele nu mai era decât pădurea de pini. Lui Tim i se părea că seamănă cu un orașel desprins dintr-o baladă – poate dintr-un cântec nostalgic al lui Alan Jackson sau George Strait¹. Firma motelului era veche și ruginită, dându-i de înțeles că ar putea fi închis, aşa cum era cinematograful. Se lăsa amurgul, iar locul acesta părea unicul adăpost pentru străinii ajunși aici. Așa că Tim se îndreptă spre el.

Pe la jumătatea drumului, imediat după Primăria DuPray, se pomeni în fața unei clădiri din cărămidă, cu zidurile acoperite cu iederă. Placa de pe gazonul îngrijit anunță că acolo se află Secția de Poliție a Comitatului Fairlee. Tim își spuse că tare amărât trebuie să fi fost comitatul cu pricina dacă își stabilise capitala în orașul astă de toată jena.

În față erau parcate două mașini de poliție – un sedan destul de nou și o Toyota 4x4, plină de noroi și cu un girofar pe bord. Tim aruncă o privire spre intrare – o privire din aceea, aproape involuntară, a unui vagabond cu prea mulți bani în buzunar –, făcu câțiva pași, după care se întoarse ca să se uite cu atenție la avizierul de lângă ușă. Mai bine zis, la un anume anunț de acolo. Credea că nu văzuse bine și voia să se convingă.

Nu se poate să ceva. Nu în vremurile astă. Nu se poate.

Dar uite că se poate. Lângă un afiș pe care scria TE-AI ÎNSELAT AMARNIC DACĂ ȚI-AI IMAGINAT CĂ MARIJUANA AR FI LEGALĂ ÎN CAROLINA DE SUD, era

¹ Muzicieni country (n. tr.).

Uau! exclamă el în gând. Ca pe vremuri.

Se întoarse cu fața la firma motelului și ezită puțin, cu gândul la anunțul acela. Chiar atunci se deschise ușa secției și pe ea ieși un polițist înalt și desirat, care își punea cascheta pe părul roșu. Insigna îi lucea în lumina ultimelor raze de soare. Îl studie pe Tim de jos în sus: bocanci de lucru, jeansi prăfuiți și cămașă din bumbac albastru. Ochii îi zăboviră mai mult asupra genții de pe umăr și abia apoi se uită la chipul lui.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

Tim se lăsa pradă aceluiași impuls care îl făcuse să-si cedeze locul din avion:

– Poate că nu, dar cine știe?

5

Bărbatul cu păr roșcat era ajutorul de șerif Taggart Faraday. Îl conduse pe Tim în secție, unde mirosea a clor și amoniac de la cele patru celule de arest preventiv, situate în spatele birourilor. După ce i-o prezenta pe Veronica Gibson, o polițistă între două vârste, care se ocupa de dispecerat în după-amiaza aceea, îi ceru lui Tim permisul de conducere sau orice alt act care să-i certifice identitatea. Tim îi arăta nu doar permisul, ci și legitimația de la Poliția din Sarasota, fără să încerce să ascundă faptul că expirase de nouă luni. Cu toate acestea, la vederea ei, atitudinea celor doi polițiști se schimbă oarecum.

– Nu locuiți în Comitatul Fairlee, observă Ronnie Gibson.

– Nu, recunoscu Tim. Nu locuiesc aici. Dar aş putea să fac, dacă aş primi postul din patrula de noapte.

– Leafa nu-i cine știe ce, zise Faraday. Și, oricum, nu eu hotărasc asta. Șeriful Ashworth face angajările și tot el se ocupă de concedieri.

Ronnie Gibson adăugă:

– Ultimul nostru angajat din patrula de noapte a ieșit la pensie și s-a mutat în Georgia. Ed Whitlock îl cheamă. Are ALS¹, adică boala aia pe care a avut-o și Lou Gehrig². Tare drăguț om! Mare necaz pe capul lui. Dar bine că are cine să-l îngrijească acolo.

– Numai aia drăguți pătesc chestii nasoale, spuse Tag Faraday. Dă-i un formular, Ronnie!

După care, i se adresă lui Tim.

– Suntem o echipă mică, domnule Jamieson. Doar șapte oameni, dintre care doi cu jumătate de normă. Atât își permit contribuabilită de aici. Acum domnul șerif John patrulează prin oraș. Dacă nu se întoarce până la cinci, cel târziu până la cinci jumate, înseamnă că s-a dus acasă să mănânce și n-o să mai vină decât mâine.

– Oricum, eu rămân în oraș în seara asta. Presupunând că motelul este deschis.

– Cred că Norbert mai are câteva camere libere, zise Ronnie Gibson.

Îi aruncă o privire polițistului roșcat și amândoi izbucniră în râs.

– Nu prea arată a stabiliment de patru stele.

– Nu comentez, spuse Gibson, dar, în locul dumneavoastră, înainte de culcare aş controla așternuturile să nu aibă gângăni de-ale mici și roșii. De ce ați plecat de la poliția din Sarasota, domnule Jamieson? Îmi pareți prea Tânăr ca să fi ieșit la pensie.

– Chestiunea aceasta o voi explica șefului dumneavoastră, dacă va dori să discute cu mine.

Cei doi polițiști schimbară din nou o privire, una mai lungă acum. Apoi Tag Faraday zise:

– Haide, Ronnie, dă-i domnului formularul de cerere! Îmi pare bine de cunoștință, domnule. Bine ați venit în DuPray! Purtați-vă corect și o să ne înțelegem de minune.

¹ Amyotrophic Lateral Sclerosis – scleroză laterală amiotrofică, boală care atacă celulele nervoase care controlează mișcările voluntare (n. tr.).

² Lou Gehrig – jucător american de baseball, diagnosticat în 1939 cu ALS (n. tr.).